

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۱۵ جون ۲۰۱۸

ویژه برنامه صدای کانون

به مناسبت روز جهانی لغو کار کودک (۱۲ جون)

با توجه به آن که سالهاست نهادهای بین المللی، مبارزه‌ای را برای لغو کار کودکان شروع کرده اند و سابقه ممنوعیت کار کودکان به سال‌ها پیش برمی‌گردد، اما شاهد آن هستیم که نه تنها در این زمینه موفقیتی حاصل نشده بلکه در بسیاری جهات عقب‌گرد نیز شده است. پارلمان انگلستان در سال ۱۸۴۸ کار کودکان را ممنوع اعلام کرد. این ممنوعیت به دنبال آن صورت گرفت که سال‌ها مبارزات و اعتراضات کارگری در برابر بی‌حقوقی کودکان کارگر جامعه را فرا گرفته بود و گزارش بازرسان حاکی از آن بود که استثمار وحشیانه کودکان به وسیله سرمایه‌داران نوحاسته آن چنان شدید است که ممکن است نسل آینده دچار کمبود نیروی انسانی شود. از آن سال به بعد کشورهای دیگری نیز کار کودکان را لغو کردند.

در مقاوله‌نامه‌های سازمان جهانی کار پس از جنگ جهانی دوم کار کودکان زیر ۱۸ سال ممنوع اعلام شده است. همچنین در پیمان نامه حقوق کودک مصوب ۲۰ نومبر ۱۹۷۹ مجمع عمومی ملل متحد کار کودک ممنوع اعلام شده اما با کمال تأسف و سرشکستگی جامعه بشری در مقاوله‌نامه ۱۸۲ سازمان جهانی کار در سال ۱۹۹۹ عقب‌گردی وحشتناک در زمینه کار کودک صورت می‌گیرد در این مقاوله‌نامه تنها “بدترین اشکال کار کودک” محکوم می‌گردد که این بدترین اشکال کار کودک شامل قاچاق کودکان، وادار کردن کودکان به روسپی‌گری یا فروختن آنان به بردگی و یا.... می‌شود. این مقاوله‌نامه که با الفاظ فریبنده‌ای همانند جنایت و ضدانسانی بودن بدترین اشکال کار کودکان و ضرورت جلوگیری از آن و.... داد سخن می‌دهد، در حقیقت بر کار کودکان به صورت اقتصادی و مشروع سرمایه‌داری!! صحه می‌گذارد.

نظام کنونی جهانی نمی‌تواند کار کودکان را لغو کند. زیرا نمی‌تواند از سودهای کلان و بادآورده خود بگذرد که حاصل کار ارزان و یا رایگان کودکان است. نظام سرمایه داری در هر جا که مجبور شده است تحت فشار افکار عمومی با این پدیده مقابله کند، بلافاصله دریچه‌ای دیگر را برای استفاده از کار کودکان گشوده است. نظام سرمایه داری بسیاری از کارهای زیان‌آور و با تکنولوژی ابتدائی را به کشورهایی منتقل می‌کند که در آن از کار کودک بیشتر استفاده می‌کنند (پاکستان، بنگله دیش، هند، و...) و از این طریق سودهای کلان خود از کار کودک را تأمین می‌کند. از همین روست که

ما شاهد گسترش کار کودکان در کشورهایی هستیم که تکنولوژی عقب‌مانده‌تری دارند که به نیروی کار ساده‌تری نیازمند است. گسترش کار کودکان در این کشورها است که نظام سرمایه‌داری را همچنان به تداوم استثمار از کار کودکان تشویق می‌کند تا کل این نظام از آن بهره‌مند شود و نهادهای جهانی و حقوق بشری نیز با چشم‌پوشی از این ستم آشکار بر کودکان و ارائه آمارهای غلط از کاهش کار کودکان در کشورهایی خاص به خود جایزه می‌دهند.

نظام سرمایه‌داری که به ضرورت کار کودک برای بقای خود پی برده است، تمام تلاش خود را به کار می‌برد تا آن را قانونی کند. از یک طرف با تصویب مواولنامه‌هایی، تنها بدترین شکل آن را محکوم کند و از طرف دیگر با ایجاد نهادهای غیردولتی همانند ان جی اوها سعی می‌کند تا به نوعی نهادهای خیریه‌ای و کمک‌رسانی ایجاد کند تا به کودکان کار کمک‌های ناچیزی ارائه دهد و زشتی این کار را بپوشاند. نهادهای سرمایه‌داری با برگزاری سمینارها و تجمع‌های پرهزینه هر از گاهی در یکی از کشورها با دعوت از صاحب‌نظران و متخصصان خود نظام سرمایه‌داری سعی بر آن دارند تا به اصطلاح راحلی برای گسترش کار کودکان که هر روز بیشتر می‌شود ارائه دهند. آن‌ها نیز به جای تأکید بر لغو کار کودک به مسأله کار کودکان به عنوان واقعیتهای موجود می‌نگرند و برنامه‌هایی را ارائه می‌دهند که به هیچ عنوان به لغو کار کودک عنایتی ندارد. با تأکید بر ایجاد نهادهای کمکی تعداد اندکی از کودکان کار را تحت پوشش قرار می‌دهند و مابقی را به دست بازار کار می‌سپارند تا سیستم طبقاتی و بهره‌کشی از کودکان را ادامه دهند. آن‌ها از زیر بار آموزش کودکان که ضرورت زندگی امروزه و بقاء و دوام زندگی کودکان است شانه خالی می‌کنند و با خصوصی کردن آموزش و پرورش و بهداشت و درمان و همچنین تأمین مسکن، تمام بار تأمین یک زندگی اولیه را بر دوش خانواده‌هایی می‌اندازند که خود از فقر و گرسنگی در عذابند.

برخورد رادیکال با مسأله کار کودکان چیست ؟

تنها راه حل برای مقابله با کار کودک و در حقیقت لغو آن، نابودی نظام سود محور سرمایه داری است. مقابله با این نظام دو وجه نظری و عملی دارد. به لحاظ نظری برخورد با نظام سرمایه‌داری باید در تمام برآمدهای گفتاری، شنیداری، نوشتاری و آثار هنری و هر آن چه که مربوط به آموزش و آگاهی رسانی می‌شود، مد نظر قرار گیرد و از این طریق کار کودک به هر شکلی که هست، نفی شود و در هر فرصت، ازلی و ابدی نبودن نظام سرمایه‌داری را نشان داد، نظامی که از کودکان بهره‌کشی وحشیانه می‌کند.

به لحاظ عملی باید همه به خصوص خود کودکان کار را با حقوق‌شان آشنا کرد و به آنان آموخت که انسان‌اند، هم ردیف دیگران و حق زندگی شرافتمندانه دارند و این دیگران هستند که از آنان حق زندگی را سلب کرده‌اند .

ما اعتقاد داریم که برای لغو کار کودک باید موارد زیر اجرایی شود:

- ۱- آموزش و پرورش رایگان در تمام سطوح و در تمام کشورها بدون هیچ قید و شرطی باید برای کودکان فراهم شود .
- ۲ -تأمین بهداشت رایگان و بیمه های عمومی برای تمام کودکان جهان از وظایف اولیه دولت هاست. هیچ عذر و بهانه ای در این زمینه پذیرفتنی نیست.
- ۳ -مسکن مناسب برای تمام کودکان و خانواده های آنان باید فراهم باشد. هیچ کودکی نباید وجود داشته باشد که بدون سرپناه باشد و هیچ خانواده بدون مسکنی نباید وجود داشته باشد.
- ۴ -تأمین شغل برای برای همه و پرداخت بیمه بیکاری برای کسانی که در پی یافتن شغل هستند.

۵- حداقل دستمزد باید به گونه ای باشد که زندگی يك خانواده معمولی را در حد استانداردهای انسانی تأمین کند تا هیچ خانواده ای و هیچ پدر و مادری مجبور نباشد کودک خود را برای کار به بیرون از خانه بفرستد.

۶- کارکودک باید جرم اعلام شود و هر کس که از کار کودکان استفاده می کند باید مجرم شناخته شده و تحت تعقیب قرار

گیرد. بی شک جرم انگاری کار کودک، هنگامی امکان پذیر است که ۵ مورد اول به اجراء در آمده باشد. به آن امید که هیچ کودکی مجبور نباشد برای سیر کردن شکم خود و تأمین نیازهایش تن به کارهای طاقت فرسا دهد.